

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11

Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσῶ 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Ὅσῳ μωρὸς εἶν' ὁ λαὸς
 Τόσῳ θαρρῆεις πῶς θέλει
 Ξένος δραγάτης νὰ φρουρῇ
 Μέσ' ἔστο δικό τ' ἀμπέλι

Ἀλύπητᾶ νὰ τεῦ τρυγᾶ
 Τὸ κρασοστάφυλό του
 Καὶ νὰ τ' ἀφίνη μοναχᾶ
 Τὸ ξεροτσιπούρο του,

Νὰ τρώ' ἡ εὐγενία του
 Τραγανιστὸ ροδίτη
 Κι' ὁ νοικοκύρης νὰτσιμπᾶ
 Κουκούτσια σὰ σπουργίτη.

Εἶσαι, λαέ, παράξενος,
 Ἀλήθεια νοικοκύρης,
 Μονάχος τὸ χωράφι σου
 Ἰδρόνεις γιὰ νὰ σπείρης

Κι' ἐκεῖ ποῦ πάει ὁ καρπὸς
 Τῆ φτώχεια σου νὰ σβύτη,
 Ἀφίνεις τ' ἅγιο πρᾶμά σου
 Ὁ ξένος νὰ θερίσῃ!

Κι' ἔχεις δρεπᾶνι κοφτερό
 Καὶ δύναμι μεγάλη,
 Ἄν θῆς τὸ πρᾶμα ποῦ ὀσπερες
 Νὰ μὴν τ' ἀρπάξουν ἄλλοι,

Μιὰ ν' ἀποφάσιζες, λαέ,
 Ν' ἀδράζης τὸ δρεπᾶνι,
 Μποροῦσε κρύος ἰδρωτας
 Τὸ θεριστὴ νὰ πιάνη,

Τὸ θεριστὴ ποῦ θρέφεται
 Ἀπ' τὸ παχύ σου στάχου
 Χωρὶς καθόλου μερδικό
 Ἐστὰ βάσανά σου νᾶχη.

✠

Εὐπνα λαέ, στὸ δίκῃ σου,
 Εἶν' ὄλ' ἡ δύναμί σου
 Εἰσπράχτορα καὶ σταυρωτῇ
 Ἄν τρέμη τὸ πουγγί σου,

Γιὰ δὲ μπορεῖ ὁ ἴδρωσ σου
 Τὸ φόρο νὰ προκάμη,
 Εὐπνα, λαέ, καὶ χτύπα τους
 Τρῶν τὸ ψωμί χαράμι.

Ἄ ! μὴ κι' αὐτοὶ ν' ἀδέλφια σου,
 Σὲ νοιώθουν, σ' ἀπεικάζουν
 Μὰ ὠρμισμένοι, τὸ λουφῆ
 Ποῦ παίρνουν λογαριάζουν

Κι' αὐτοὶ τὸ νοιώθουν τ' ἄδικο
 Κι' αὐτοὶ λαὸς λογιῶνται
 Μὰ μέσ' ἔστην ἔρμη φτώχεια τους
 Γιὰ τὸ ψωμί πουλιῶνται.

Εὐπνα, λαέ ! μὰ μὴ χτυπᾶς
 Ἐστὰ χαμηλὰ καθόλου...

Χτύπα, ψηλὰ, πολὺ ψηλὰ,
 Νὰ πᾶν κατὰ διαόλου

Ἐκεῖνοι ποῦ σοῦ κάθησαν
 Ἐστὴ ράχη σου σὰ ψεῖρα
 Κι' ἐκόλλησαν ἔστ' ἀμπέλι σου
 Τῆ ξένη φυλλοζῆρα.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΑΡΧΙΑ

Δημοκρατία, πολιτεία ἐν ἣ καὶ δι' ἧς ὁ πολίτης διὰ τῆς ἐπιστήμης ἀναπτύσσει τὴν αὐτοῦ διάνοιαν· πολιτεία ἐν ἣ διὰ τῆς ἠθικῆς διαπλάττει τὴν αὐτοῦ ψυχὴν· πολιτεία ἐν ἣ ὁ δόξας σοφὸς ἢ ἀγαθὸς εἶναι κρατεῖ καὶ ἄρχει· πολιτεία ἐν ἣ Σωκράτης ὁ τοῦ λιθοξόου τοῦ Σοφρονίσκου καὶ τῆς μαίας τῆς Φαιναρέτης υἱὸς ὑψιπέτης ἀετὸς καθίσταται, τὰ εἰς ἄλλους δυσανάβητα ὑψηλὸν ἀνερχόμενος, κράτιστος φιλόσοφος καὶ πρῶτιστος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος τυγχάνει ὢν.

Μοιραρχία, πολιτεία ἐν ἣ καὶ δι' ἧς ὁ πολίτης ὑπὴκος καὶ δούλος καθίσταται· πολιτεία ἐν ἣ ὁ ὑπὴκος τὴν διάνοιαν του σκοτίζει, τὴν ψυχὴν του διακρθείνει· πολιτεία ἐν ἣ ὁ πονηρὸς, ὁ ἀμαθὴς ὁ βλάξ, ὁ ἐστεμμένος κακοῦργος κρατεῖ καὶ ἄρχει διὰ τῆς διακρέτους καὶ τοῦ διχασμοῦ τῶν ὑπηκόων.

Ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ, ἡ ἀρετὴ, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἐργασία, ἡ φιλοπατρία.

Ἐν τῇ Μοιραρχίᾳ ἡ δουλεία, ἡ ἀδικία, ἡ φυγοποιία, ἡ προδοσία.

Ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ ἡ ἐλευθερία, ἡ ἰσότης, ἡ ἀδελφότης.

Ἐν τῇ Μοιραρχίᾳ ἡ δυστυχία, ἡ ἀνισότης, τὸ μῖσος.

Ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ ἡ ἐπιστήμη, τὸ φῶς, τὸ μεγαλεῖον.

Ἐν τῇ Μοιραρχίᾳ ἡ ἀμάθεια, τὸ σκότος, ἡ σμικρότης.

Ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ τὸ κοινὸν συμφέρον, τὸ ὄραϊον, τὸ ἀγαθόν, τὸ εὐλικρινές.

Ἐν τῇ Μοιραρχίᾳ τὸ ἰδίᾳ συμφέρον, τὸ εἰδεχθές, τὸ πονηρὸν, τὸ ἀνελικρινές.

Ἐν τῇ Δημοκρατίᾳ, τὸ γενναῖον, τὸ ἀνδρεῖον.

Ἐν τῇ Μοιραρχίᾳ τὸ δειλόν, τὸ ἀνανδρον.

Ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ 1821 ἄχρι τοῦ 1833 Δημοκρατίας ἐπιφανεστάτας κατήγαγε νίκας τὴν ὅλην ἀνθρωπότητα καταπλήξασαν.

Αἱ ἀπὸ τοῦ 1833 ἄχρι τοῦ 1888 δύο Μοιραρχίαι τὴν Ἑλλάδα ἐκ Μεγάλης εἰς μικράν, ἐξ Ἑλευθέρας εἰς δούλην, ἐξ Εὐδαίμονος εἰς κακοδαίμονα, ἐξ Εὐέλπιδος εἰς ἀπέλπιδα περιήγαγον.

Οἱ Βασιλεῖς κατὰ γενικὸν κανόνα ἢ ἐστεμμένοι κακοῦργοι ἢ μωροί.

Εὐάριθμοι οἱ Θησεῖς, οἱ Κόδροι, οἱ Κέκροπες, οἱ Ἄγιδες, οἱ Κλεομένεις, οἱ Ἀγησίλαοι, οἱ Ἀρχίδαμοι, οἱ Μάρκοι Αὐρήλιοι, οἱ Γορδιανοί, οἱ Σεβήροι, οἱ Περτίνακες, οἱ Λουῖπῶδοι, οἱ Πέτροι τῆς Βραζιλίας.

Ἀπειράριθμοι οἱ Κόμμοδοι, οἱ Καλιγοῦλαι, οἱ Κλαύδιοι, οἱ Νέρωνες, οἱ Ἔθωνες, οἱ Μάρκοι Σιλβίνοι, οἱ Καρακάλλαι, οἱ Ἡλιογαθάι, οἱ Δομετιανοί, οἱ Γώργοι Χριστιανοί.

«Ἄν ὀπόταν πεθαίνῃ
Πονηρὸς βασιλεὺς
Ἐσθὺν ἢ νύκτα ἐν ἄστρον,
Ἡθελον μείνει ὀλίγα
Οὐράνια ρῶτα.»

«Πόσοι πατέρες δίδουσι
Ὅχι ψῶμι, φιλήματα.
Ἐστὰ πεινασμένα τέκνα τους
Ἐνῶ λάμπουν στὰ χεῖλη σας
Χρυσᾶ ποτήρια !

Ὅταν ὑπὸ τὰ σκῆπτρά σας
Νέους λαοὺς καλεῖτε
Νέους ἰδρωτὰς θέλετε
Ἐσεῖς διὰ νὰ πληρώσητε
Πλουσιοπαρόχως
Τὰ ξίφη που φυλάγουσι
Τὰ τρέμοντα βασιλείᾳ σας
Τὰ ξίφη ὅπου τρομάζουσι
Τὴν ἀρετὴν, καὶ σφάζουσι
Τοὺς λειτουργοὺς της.

Θέλετε θησαυροὺς;
Πολλοὺς διὰ νὰ ἀγοράσητε
Κρότους χειρῶν καὶ ἐπαίνου
Καὶ τὸ ἄπιστον θυμίαμα
Τῆς κολακείας.

Ῥόκος Δ. Κοῦδᾶς.

Δημοκρατικός.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετᾶφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Ξέρεις ὅτι ἂν ἡ νέα σιλάβα σου συναντήσῃ τὸν λέοντα, μπορεῖ ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν φόβον της, ἐπανέλαβε γελοῖσα ἡ Κιρκασία.

— Δὲν θὰ τὸν συναντήσῃ καθόλου, διότι ὁ πασσᾶς ἔδωκε διαταγὴν νὰ τὸν κλείουν κάθε βράδῳ πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἄφ' ὅτου ἐτόλμησε νὰ τρομάξῃ ἐκεῖνον τὸν Φράγγον ποῦ ἤθελε νὰ κάμῃ δάνειον εἰς τὴν Ἑφελὴν Πύλην.

— Ἄλλὰ θ' ἀκούσῃ τοὺς βρυχηθμούς του.

— Θὰ τοὺς συνηθίσῃ, ἀπήντησε μετ' ἀδιαφορίας ἡ χαυνούμ.

— Νά την, ἀνεφώνησεν ἡ Ζαϊδέ.

Τῷ ὄντι δὲ ὁ Μπασῆρ ἐπανάγηρε τὴν αὐλαίαν ἧτις ἔφρατε τὴν εἴσοδον τῆς κλιμακῆς, καὶ προὐχώρησεν ὑποστηρίζων μετὰ σεβασμοῦ σχεδὸν γυναικῆ κεκαλυμμένην καὶ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν περιβεβλημένην λευκὸν φορετζέν.

Πάντες οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς τὴν ἄγνωστον ἧς ἡ ἐν τῷ χαρεμίῳ ἐγκαθίδρυσις ἐμελλεν ἴσως ν' ἀναστατώσῃ τὴν ὑπαρξίν πασῶν τῶν γυναικῶν τοῦ Ῥουστέμ.

Καὶ αὐτὴ εἶτι ἡ Βάγια ἔβλεπε μετὰ περιεργείας εἰσερχομένην τὴν δούλην ἧς ὠδήγει τὰ βήματα ὁ εὐνοῦχος, μολονότι ἐφαίνετο οὐδεμίαν ἀνάγκην ἔχουσα βοήθου, διότι προὐχώρει μετὰ τὸ πλέον ἀποφασιστικὸν ὕρος. Τὸ πρόσωπόν της δὲν ἐφαίνετο, ἀλλ' ἠδύνατό τις νὰ κρίνῃ ὅτι ἦτο μετρίου καὶ εὐθυτενοῦς ἀνστέγματος, ὅτι ἐβάδιζεν ἀνέτως καὶ ὅτι δὲν ἐδειλία ἐκ τῆς εἰς τὸ χαρέμιον εἰσόδου της. Ἡ Ζαϊδέ κατεβίβρωσκεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ δὲ νωχελὴς Μπασμέ ἀνεκλήθησε διὰ νὰ παρατηρήσῃ κάλλιον τὴν νεήλυδα. Αἱ ἀλατκαὶ ἐκράτουν τὴν ἀναπνοὴν των διὰ νὰ μὴ χάσουν λέξιν ἐξ ὧων θὰ ἐλέγοντο κατὰ τὴν πρώτην ταύτην παρουσίαν.

Ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταύταις ἐπικρατεῖ ἐθιμοτυπία καθιερωθεῖσα ὑπὸ μακρᾶς χρήσεως.

Ἡ νέα δούλη ὀρεῖται νὰ σταθῇ ἐξ βήματα μακρὰν τῆς δεσποίνης ἧτις τὴν ἠγόρασεν, ἔπειτα νὰ προσκυνήσῃ, νὰ τύψῃ τρεῖς τὴν γῆν διὰ τοῦ μετώπου, νὰ προχωρήσῃ ἔρπουτα ἐπὶ τῶν γονάτων, ἕως ὅτου δυνήθῃ νὰ φθάσῃ καὶ ἀσπασθῇ ταπεινῶς

L U X

Φεῦ δι' ὀστέων ἱερῶν
 Ἰψώθη ξένος θρόνος
 Κι' ἀπολιθοῦ νυχθημερόν
 Τὸ ἔθνος μας τὸ νεαρὸν
 Μὲ βλέμματα Γοργόνος.
 Σάβανα τάφου σκοτεινὰ
 Ἐκόμισεν ὁ θρόνος
 Ἀπὸ μακρὰν καὶ πελιδνὰ
 Κατέστησε τὰ νεογνὰ
 Τοῦ μέλλοντος ἀγῶνος.
 Ποῦ τῆς Πατρίδος ἡ ἐλπίς ;
 Ποῦ θάλλουσα νεότης ;
 Ὡς μυῖα εἰς θηλυπρεπεῖς
 Ὅρμα καὶ τάσεις ἀπρεπεῖς
 Κι' ὀρέξεις ! . . . Ἀθλιότης !
 Εἰς παραστάσεις μυσαρὰς
 Ἀχρείων θεατρῶνων
 Παρίσταται μετὰ χαρᾶς
 Ὡς κανθαρίσ εἰς ρυπαρὰς
 Σωρείας τῶν κοπρῶνων.
 Βωδ-βιλ ἐπιθυμ' ἡ Αὐλὴ
 Βωδ-βιλ κι' αἱ Κυβερνήσεις
 Ἀναφωνοῦν, κ' ἡ τρυφηλὴ
 Νεότης Πατρίδ' ἀμελεῖ
 Σπουδὰς τε κι' ἀναμνήσεις.
 Φοβεῖται τὴν Ἑλληνικὴν
 Σκηνὴν ἢ Καμαρίλλα
 Ἡ φαύλη ! Καὶ τὴν γαλλικὴν
 Ὅρέγεται ὡς κλασικὴν
 Καὶ θέλει τὰ Βωδ-βίλα.
 Αἰσχρῶν κολάκων συρφετὸς
 Παρὰ τὸν θρόνον ἔρπει
 Πᾶς πατριώτης μισητὸς
 Καὶ χαύνων ὁ λιθανωτὸς
 Μ' ἐπαίνους βλάκας τέρπει.
 Κίρκης ἐπότισεν ἡμᾶς
 Ποτὸν ἢ Καμαρίλλα !
 Καὶ εἰς τὰς ἐθνικὰς ὀρμάς
 Σκορπᾶ ἢ ἀτιμος ὀμάς
 Τῆς ἐριδος τὰ μῆλα !
 Τοὺς μὲν θωπεύ' ἡ μοιχαλις
 Καὶ τοὺς ἀποκοιμίζει,
 Τοὺς δ' ἀναξίους κι' ἀμελεῖς
 Ὡς ἀπαιτοῦν οἱ βασιλεῖς
 Ὡς σκύβαλα λακτίζει !
 Ἰδοὺ εἰκὼν ὑπουργικὴ
 Πιστὴ γραφικωτάτη
 Ἦν ἀπαιτοῦν οἱ αὐλικοὶ
 Φεῦ ! Πίθηκες ! Μοῖρα κακῆ
 Ποδηγετοῦν τὰ Κράτη.
 Τῆς βασιλείας οἱ καρποὶ
 Τριβόλοι καὶ παγίδες
 Συμπόσια θηλυπρεπῆ
 Ἐνθα πρωτεύουν μαστροποὶ
 Ἐπαῖροι κι' αὐλητρίδες.
 Ἡ δὲ βασιλικὴ χλαμὺς
 Προσέτριψε κηλίδας
 Ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς τιμῆς
 Κ' οἱ αὐλικοὶ ἐν ἔλιγμοῖς
 Μᾶς στήνουσι παγίδας.

Κρήδεμνον πένθους μελανὸν
 Καὶ ράκος ἢ πορφύρα
 Εἰς κύκλον ἄχαριν, στενὸν
 Κρατεῖ τὸ ἔθνος ταπεινὸν
 Τῶν αὐλικῶν ἡ σπεῖρα.
 Ἐμάρανε τὰ ζωηρὰ
 Αἰσθήματα ὁ θρόνος
 Κ' ἐνέσπειρε τὰ ζοφερὰ
 Τὰ μαλθακὰ καὶ ρυπαρὰ !
 Πλὴν ἰατρὸς ὁ χρόνος ! . . .
 Ὁ θρόνος εἶναι τάφου πλάξ
 Τοῦ ἀτυχοῦς μας Γένους
 Κ' ἐπ' αὐτοῦ κάθητ' ἐναλλάξ
 Προδότης, ἄρπαξ ἢ καὶ βλάξ
 Κ' ὑπηρετεῖ τοὺς ξένους.
 Ἀπὸ ρυτῆρος ἢ Αὐλῆ
 Καὶ δίκην ἀνδραπόδων
 Σᾶς ἄγει, Ἰπουργοὶ δειλοί,
 Μὲ σᾶς κι' αὐτὴν ἐπαπειλεῖ
 Βραγχνὸς θανάτου κώδων.
 Πινοὴ νωσώδης, πνιγηρὰ
 Μολύνει τὸν ἄερα
 Καὶ προμηνύει φοβερὰ
 Συγκρούσματα κ' αἱματηρὰ
 Ἡ Αὐλικὴ χολέρα.
 Περισαινόντων αὐλικῶν
 Πληρώνοντ' αἱ θελήσεις
 Γίνονται δαίμονες κακῶν
 Καὶ ματαιοῦνται ἐθνικῶν
 Δικαίων ἀπαιτήσεις.
 Ἐμπρός ! Ἐμπρός, ὦ Αὐλικοί,
 Μὲ τοὺς ὑποβολεῖς σας
 Σπεῖρα ληστῶν ἀρπακτικὴ
 Ὅργη θὰ πέσῃ ἐθνικὴ
 Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας.
 Κραυγαὶ ἄρῶν, ἀποστροφῆς,
 Καὶ πέλεκυς θανάτου,
 Σᾶς ἀπειλοῦν ξενοτραφεῖς,
 Μὲ θύελλαν καταστροφῆς,
 Καὶ μνήμης ἐπαράτου !
 Θὰ δοκιμάσητε ὀρμὴν
 Λαοῦ παρωργισμένου,
 Προσβαλλομένου τὴν τιμὴν,
 Προβαίνοντος εἰς παρακμὴν
 Κ' οἰκτρῶς ἐμπαίζομένου !
 Πλὴν ! Ποῦ Γιγάντων ἡ φυλὴ ;
 Ποῦ τῶν ἡρώων μένος ;
 Τοὺς διεδέχθη χθαμαλὴ
 Γενεὰ νάνων τρυφηλῆ
 Κι' ἀποκαλεῖται Γένος !
 Ποῦ ἐθνικὴ πολιτικὴ ;
 Ὡ δυνεῖδος ! ὦ χλεύη !
 Μᾶς κυβερνᾶ τις αὐλικὴ
 Ὅμᾶς αἰσχρὰ, προδοτικὴ
 Κ' ὑπόουλως μᾶς δεσμεύει.
 Ὁ ἥλιος μαρμαρυγὰς
 Ἐλευθερίας πέμπει
 Κωφεύετε εἰς τὰς σφαγὰς
 Τὰς ἀτιμώσεις κ' οἰμωγὰς
 Ἄς στέλλουσι τὰ Τέμπη ;
 Ἐμπρός καὶ αὐθις, αὐλικοί,
 Μὲ τοὺς ὑποβολεῖς σας.
 Ὅφεις ! φυλὴ σατανικὴ !
 Ὅργη θὰ πέσῃ ἐθνικὴ
 Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας.

Ἀθήνησι, τῇ 15ῃ Ἰουλίου 1888.

Ἄδιδάλλακτος.